

טוראי
מסורת (דוכן), יהושע

בן אסתר ודוד. נולד ב-14.11.1920 בכסלו תרפ"א בחדרה. למד בבית הספר העממי בנחליאל ושם, וגם בבית ספר את מסורת ישראל וערכיו הלאומיים. נספֶ על אלה חונך לפשטוות-הליכות, יושר-לבב והסתפקות במועט ונודע כילד שקט ונוח לבריות אבל בקרבו פנימה שכנה נשמה רגישה ומזג סוער. מחוسر תנאים מתאימים לא רכש מקצוע. בחורף עבר באrizה ובקין' בעבודות מודמדנות שונות. עתותיו הפנויות היה מבלה בקריאת ספרים ובמרוצת הזמן אף בכתיבה. הוא החל לכתוב סיפור רchap-יריעה ובאחד פרקייו מתואר אחד מגיבורי המשנה כשהוא רכב על קריש משברי אניתה הטובעת בים והוא נושא תפילה להצלה על ידי אדון עולם. במצב דומה עתיד היה יהושע עצמו להימצא בעבר זמן קצר.

בשנת 1941 התנדב לצבא הבריטי וצורף ליחידה החובלה העברית 462. הוא שימש כנגן במחנה השמנני, השתתף בקרבות בצפון אפריקה והגיע עד תוניס. חי הצבא, המדבר ותושביו הרשיימו אותו הרבה והוא נתן ביטוי לרשותם במכתבים וברשימות. באחד מקרבות המלחנה השמנני בצפון אפריקה להדיפת הכוחות הגרמניים בפיקודו של רומל נפצע יהושע בראשו ולאחר טיפול בבית החולים שדה הוטס לנition בבית-חולים בקהיר ויצא שם בשלום. ב-15 בניסן תש"ג (1.5.1943) נפצע פצעים קשים על סיפון האניה "ארינפורה" שהותבעה על ידי מטוסי האויב בדרך למלטה. יחידת הצלה להביאו לבית החולים צבאי בנגני אך לאחר שלושה ימים, ביום כ"ט בניסן תש"ג (4.5.1943), מת מפצעיו והובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי הבריטי שבאותה עיר.

פרקיו חיו פורסמו בספר "בכל אדם", יד לבני חדרה.

(דף זה הוא חלק ממפעלי ההנצחה הממלכתי יזכור, שנערך ע"י משרד הביטחון)

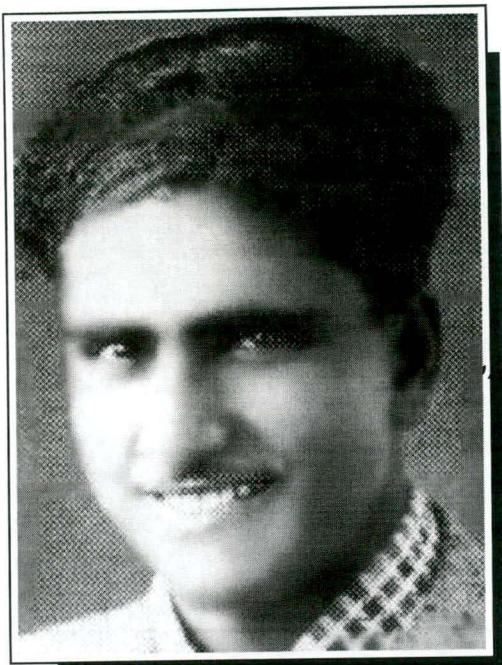
נזכור את פולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.
Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

נַסְמֶחָה וְגַדִּילָה ח' 02-6234385

(1)

מסורי דוכן יהושע ז"ל

מסורי יהושע ז"ל
בן 20 במנפלו

בן אסתר ודוד

נולד בחדרה

ב-ג' בכסלו תרפ"ג, 1/7/1923

נפל בעת שירותו

ב-כ"ט בניסן תש"ג, 4/5/1943

שירות בצבא הבריטי

מקום נפילה: בדרך למלטה בטבעת "ארינפורה"

נקבר בלוב

קורות חיים

בן אסתר ודוד. נולד ב-ג' בכסלו תרפ"ג (1.7.1923) בחדרה. למד בבית הספר העממי בנחליאל, שם וגם בבית, ספג את מסורת ישראל וערכיו הלאומיים. נוסך על אלה חונך לפשיות-הליכות, יושר-לבב והסתפקות במועט ונודע כילד שקט ונוח לבריות אבל בקרבו פנים שכנה נפש רגישה ומזג סוער.

מחוסר תנאים מתאימים לא רכש מקצוע. בחורף עבד באrizza, ובקיין בעבודות מזדמנות שונות. את עתוותו הפנויה היה מבלה בקריאת ספרים ובסירות הזמן אף בכתיבה. הוא החל לכתוב סיפור רחבי-יריעה ובאחד מפרקיו מתואר אחד מגיבורי המשנה כשהוא רכב על קרש משברי אנייה הטובעת בים והוא נושא תפילה להצלתו על ידי אדון עולם. במצב דומה עתיד היה יהושע עצמו להימצא כעבור זמן קצר.

בשנת 1941 התנדב לצבא הבריטי וצורף ליחידת ההובלה העברית 462. הוא שמש כנהג במחנה השמיני, השתתף בקרבות בצפון אפריקה והגיע עד תוניס. חי הצבא, המדבר ותושביו הרשימו אותו הרבה והוא נתן ביטוי לרשותם במכתבים וברשימות.

באחד מקרבות המחנה השמיני בצפון אפריקה להדיפת הכוחות הגרמניים בפיקודו של רומל נפצע יהושע בראשו ולאחר טיפול בבית חולים שדה הוטס לניטוח בבית-חולמים בקHIR ויצא משם בשלום.

בכ"ו בניסן תש"ג (1.5.1943) נפצע פצעים קשיים על סיפון אנייה "ארינפורה" שהוטבעה על ידי מטוסי האויב בדרך למלטה. יחידת הצלה הביאו לבית חולים צבאי בלבנטן אר לאחר שלושה ימים ביום כ"ט בניסן תש"ג (4.5.1943) מת מפצעיו והובא למנוחת

מסורת דוכן יהושע ז"ל

עלומים בבית העלמין הצבאי הבריטי שבאותה עיר.
פרק חייו פורסמו בספר "בכל מאודם", יד לבני חדרה.

היש כאן מושם ייחוגול? אורה צורה, שבה פגיעה
מוקדם בתוך סיפורו. בסיפור זה הוא מבהיר את המומת האזֶן
מגיבורי-המשנה שבסיפורו; הוא היה רוכב על גפי קרל פטַן
דובבות תפילה לאדרון העולם. תפילה זו, במצב הדומה מהך ל-
יהושע עצמו, יש בה אולי מושם וידוי מוקדם לפגיעה

מתוך העזבון

האגניה "ברחוור" עלתה באש.بيل הרגנט ארך עזבון צהלי
את רוחו והוא החל לחזור ביוזו והתקדם במתריות פלגי מעלה
ביל שאר אל קרבו את האוווי היז והצונן במלוא תחומו פָּא
אפסו, והוא הרגש כי לא יוכל להחזיק מעמד. במוחתך פְּמָא
נדלות, שחכלו בקרבו את נסעה של האינה ברחוור. שעודה
ליושבי הסירות שיצילו את פשו, אולם הוא נגע משעת זאת
הגלים טلطלווה אכה ואנה, וכמעט שהחלה לחרקנו את נפש
חפץ אחרות.

ביל עזבונו פוסח על שתי הטעיפים, והנה חש מחלמה קשה
האגניה. כל עד נושא בו אחז בקצת הקטש ונען פָּא צהלהן.
מורונו, הוא הסתכל סיביו, שמא ימצא ערד את הסארוון: אורך א-
לא נודענו. ואולי דזוקה מושם כך נחה דעתנו.

מושם מה דזוקה לאחר שתתואוש קבעה ערךן קרש ה-
נפשו; קיבתו אף היא דרצה את שלה. כך נשאר ביל במצבר חן
צורת על ראשו, אין מושיע ואין גואל, אין מנטש, אין מפלטה.
אין תרופה ואין מזוז נגד בירית חֵי, והזהה ביל נפער
וינוון, רעב וצמא, כרע ביל על בריכתי, נשא-כפינו העטממה ותפלל:

"אתה הוא אלה-יאמת הוועעה נא את עבדן הצלמי ממעם
מסבל צמא ורעב. נשוי עלי תשותחך ובצמא תזעף הצלען ט-
מלאיך הטובים ויצלע עלי מחרום השמי. כי אין-סתור מהמתה
את הנשchorות". זמאות נירעו מעינו כמים והוא המשך:

"אמנים — אשמות, חטאתי, עוגהו ופעתי. אלט אורה
בטון, כי רק מהבתיה אורתעה עשייתך את זאון לי. מונע זונע ביפ-
אחרת, אולם לא יכולתי. דמותה כיtabה נגד עני זעם ולילת. ע-
נPsi. למר אומר מתקוק, ולמתוק מיר אומו. זלמה זה התשומת
תברסנני? אני, האך אפיק ואל תעשה טם בעדר בכה, כי ח-
הוא מושיע; הצלמי כי אתה הוא גואל..."

עדזנו מטעטר במרישתו מזכיר בצלע מאכל עזין וגעג. תקfib

בקהילה היהודית באנגאז'ן.

יהושע גדל בבית מסורי מובהק, וכבר בשחר ילדותו ספג אל קרבו את נכסיה הרווח
השופעים בין כתלי בתים כאלה. גם בית-הספר שבו למד היה מקביל וזהו במגמו לאויה
הרוח ששרה, בבית, דבר שהיה רצוי מבחינה חינוכית.

כל חבריו שכונגה היה יהושע מלא הערצה לערכיהם היהודיים הלאומיים; מתוך כך
היה הדבר הכרה לאומית צרופה ותמייה. הכרתו ודמיונו התבسطו על הערכיהם ההיסטוריים-
לאומיים שבתנ"ר, ובדך זו עיצבו גם אפיי ותוכנותיו — יושר, פשוט, והסתפקות
במוציאו.

מטבעו היה יהושע מTHON וnoch, מרבה להקשיב וממעט בדיורים. בפשוטות טבעיות
התפרק מכל שמן של נצחות עם חבריו, ועלrecht כאח כמה עם גודלים ממוני. בغالל
תכונתו אלו היה תמיד רצוי וחבריב בחוג מכריו. אולם אף שכלי חוץ היה גראה שקט
ומTHON הרי בקרבו פנימה היה בעל מג-סוער. אף כי היה noch כלפי אחרים — כלפי עצמו
היה קפדון ומחמיר מאד. לעומת רוחות נתגלו טריות באפני זה, ודבר זה היה קורה
bihchto לדידיין. קשה להסביר זאת אולי דזוקה מושם כה, ממש שהיו אלה ידידים קרובים
מאך, הרשה לעצמו מידה ידועה של התגרות וקיננות.

לבד-משהיה בעל-נפש עדינה והתרשם מכל דבר שנראה קל-עדך בעיני חבריו,
היה יהושע בעל תפיסת מהירות והבנה عمוקה. חסרו לו התנאים החיצוניים וניצולם,
ובמידה שהצליח בכוחות עצמו להשריר את שטח-ידיוטו — לא נדע ממנה ריח של
התגרות והתבלשות. צנוע היה, עני ונחבא אל הכלים.

חכונה אחרונה זו אפשרה לו, מצד עצמה, לשקו על ספריו — נכוון יותר: ספריהם
של חבריו שקיבל בהשלה. שעת רצופות היה ככל עצמו מרוץן ושוקע בהם מתולעת
זע של ספרים.

בשל חוסר דידמיך זמקוונת בהצעת ספרים לקריאה, נגרר יהושע לתוך המערבלות
הספרותיות המגוונות, דבר שהוא מסתבר ופושט לגבי נער בגילו. אך בכל זאת ברכה רבה
היתה בקריאה מעין זו, והוא מצא בה את סייגון. בשנותיו תשש-עשרה. התחליל בכתוב-השים
ו-ספרים קצריים, מעשה חובכים שעורר בו עניין רב. יותר מאוחר החל בכתיבת ספר
שהוא עצמו לא קרא-לו בשם. הוא היה אומר: לכשישלים ימצא לו כבר איזה שם שהוא;
השם עצמו איינו חשוב ביותר. ספרו זה, השתרע על שלושים-מאות עמודי מחברת ריגלה.
לפניהם התחיל בהעתלה לנקי, ואת הדפים מסר לחברים לקריאה. שלווה רבעים
מלילנות הטיטה עודם שמורים, אולם את ההעתקה המתוקנת לך אמו לכתנתונדב
לצבא הבלתי, במטרה להשלימה בשעות הפנאי.

הגROL רצה אחרת. יהושע מצא את מותו באניה. בה נסע למלטה. בשעת האסון
נפצע פצעים קשים והובא לבית-החולים בלבנטאי. נחמה פרותא יש להרוין על זוכה
לבוא ללבך ישראל, כשחברי נושאים אותו על כתפיהם. בלואה השתתף גם הרוב של
הקהילה היהודית באנגאז'ן.

כל חפציו והשימוטיו בכל אלה, צללו במעמקי הים הטוער. כל פרשת חייו התוססים
על כל הלבטים שבהם, נתפרקנו ונדהסו במנגרת של עשרים וארבעה שנים-חיים.

היש כאן ממשום יד-חרול? אלה צורה, שבה מצא יהושע את מוזה, מצאה לה בוטה מוקדם בחור-סיפורו. בסיפורו זה הוא מתאר את המות האורב על פני ים טוער לאחד מגיבורי-המשנה שבסיפורו; הוא היה רוכב על גבי קרש משביר האניה שנטפה ושבתו דובבות תפלה לאדון העולם: תפילה זו, במצב הדומה מאד למצב שעמידה היה להימצא בו יהושע עצמו, יש בה אולי ממשום וידי מוקדם לפני הסוף המר.

* *

מתוך העזבון

ה משפחה

האניה „ברחוור“ עלה באש. ביל הרוגש את עצמו צול תahoma; המים הקרים השיבו את רוחו והוא החל לחזור ביידייו והתקדם במיראות לפני מעלה.

ביל שאף אל קרבו את האירן חזק והצנו במלוא חזחו כאשר צף לפני המים. כחוותו אפסה, והוא הרגש כי לא יכול להחזיק מעמד. במרקח כמה מטדים ממנו ראה שלוש שירות גדולות, שהחילו בקרבו את נסעה של האניה „ברחוור“ שעוד טרם טבעה. ביל חוץ. ביל עזעך. לישבי השירות שיצלו את נפשו, אולם הוא מנע מעשות זאת, כי זכר הצpio לו צף במוחו. הגלים טשטלווה אנה ואנה, וכמעט שחאליט להפקייר את נפשו ולצלול תהומה. ברם הנורל חוץ אחרת.

ביל עזענו פוסח על שתי הטעיפים, והנה חש מהלומה קשה בראשו; זה היה קרש משברי האניה. כל עוד נפשו בו אחז ביל בקצה הקרש ונען בו צפינו בכוח נעלם. אנתרת רוחה פרצה מגרונו. הוא הסתכל סביבו, שמא ימצא עוד את הסירות; אולם אלו האחרונות נעלמו ועקבותיהם לא נודעו. ואולי זוקא ממשום כך נחה דעתנו.

משמעות מה דזוקא לאחר שתאותוש קמעה על-גביו, „קרש החצלה“ החל הצמא לענות את נפשו; קיבתו אף היא דרש את שלה. כך נשר ביל במעבו הניאש בין שמיים ומים, כשהשמש צורבת על ראשו, אין מושיע ואין גנאל, אין מנוס ואין מפלט.

„אין תרופה ואין מזור נגד גירת ה“, הרהר ביל. נפשו התפללה למוות. מעוצר רעה יונן, רעב וצמא, כרע ביל על ברכיו, נשאכפיו השמיימה ויתפלל:

„אתה הוא אלהיראמת הוועעה נא את עבדך. הצלני ממים ובים. חן ידעת מה נורא המות מסבל צמא ורעב. נפשי עלי תשנוחה ובצמא תחתפע. הצלני נא ואספר גבורותיך. שלח לי את מלעיכיך הטוביים ויצלו עלי מחום השימוש, כי אין נסתור מהחמתך. חן אל רחום אתה ולא תזכיר את הנשכנות“. דמעות ניגרו מעינוי כמים והוא המשיך:

„אמנם — אשמתי, חטאתי, עויתי ופשעתני. אולם אתה יודע כלויות ולב, חופש כל דברי בטון, כי רך מאהבתني אותה עשייתך זאת ואני לי מנוס מפני מצפוני. אמרתי: אמצע אשרי בחיק אחרת, אולם לא יכולתי. דמותה כתיפה נגד עיני יומם ולילה, נתני נודה מעין, כל אוכל תעיבת נפשי. למר אומר מותוק, ולמותוק מר אומר? ולמה זה תיסרני עוד, והאהבה שבראת כתולעת תכרסמי? أنا, הארץ אפיק ואל תעשה עם עבזך כלה, כי חוץ חיים אני. הושענני, כי אתה הוא מושיע; הצלוי כי אתה הוא ואל...“

עדונו מתעטף במריחיו נאך בצליל אשר בגדיין. הוא הוציא את הצליל בחפazon, אולם גילה כי המים השחיתוונו עד כי לא יכול למאכל. עוית וגוועל תקפו את ביל שעעה שנגענו אכבעותינו בעלי הרוכוכי ומרוב תיעוב. כי הצליל צלי עכברים היה, שצלה ביל. עוד בהיחבאו בתתיתת שביהם, נתקפו ונדחסו במסגרת של שעדים ואחת שנות-חיים.

ל ד מ ו ת ו

בבית מסותחי מזבח, וכבר בשחר ילדותו ספג אל קרבו את נסידי-הרווח תלל בטempt כללה, גם בيت-הספר שבו למד היה מקביל זהה. בוגמתו לאותה בפתה, דיבר שהיה רצוי מבחינה חינוכית.

בשפנה היה יהושע מלא הערצה לערכיהם היהודיים הלאומיים; מתוך כך לאומית צרופה ותיממה הכרתו ודמיונו התבسطו על הערכיהם ההיסטוריים-נאר. ובדרכ זו עזבונו גם אפיו ותוכנותיו — יושר, פשוט, והסתפקות

ה יהושע מתוון ונוח, מרבה להקשיב וממעט בדיורים. בפשוטות טבעית פין של בচנות עם חבריו, ועל אחת כמה וכמה עם גדולים ממנו. בגללה הtmp-יד רצוי וחביב בחוג מפrio. אולם אף שכלי חוץ היה נראה שקט בונ פנימה היה בעל מזג סוער. אף כי היה נוח כלפי אחרים — כלפי עצמו — מכך מאה. לעיתים רוחקות נתגלו סטיות באפיו זה, ודבר זה היה קורה קשה להסביר זאת אולי דока ממשום כך, ממשום שהוא ידידיים קרובים צפנו מידה דרואה של התגוררות וקינטרו.

ה בעל נפש עדינה והתרשם מכל דבר שנראה קל-עדך בענייני חבריו, לא הפסה מהירה והבנה عمוקה. הסרו לו התנאים החינוכיים וניצולם, ת בפניהם עצמו להעשיר את שטח דיעותיו — לא נדף ממנו ריח של לטחות. צנוע היה, עניין ונחפה אל הכלים.

זונה זו אפשרה לו, מצד עצמה, לשקו על ספריו — נכון יותר: ספריהם בל בהשאלה. שעת רצופות היה قولא עצמו מרצון ושוקע בהם כתולעת

ז' מדגימה ומכוונת בהצעת ספרים לкриאה, נגרר יהושע לתוך המערבות ונתה, דבר שהוא מסתבר ופושט לגבי נער בגילו. אך בכל זאת ברכה רבתה עין זו והוא נמצא באת. סייפוקו. בשנותו השש-עשרה החילה לכתוב רשימות, מעשה הובכים שעורר בו עניין רב. יותר מאוחר החל בכתב כתיבת סיפור קרא לו בשם. הוא היה אומר: לכישלים ימצא לו כבר אותה שם שהוא; נור החשוב בינוther. סיפור זה, השתרע על שלוש-четים עמודי מחברת רגילה. תחרל בהעתקה לנקי, ואת הדפים מסר לחברים לкриאה. שלושה רביעים זה עודם שמורים, אולם את ההעתקה המתוקנת לכה אותו לכשתנדב במטרה להשלימה בשעות הפנאי.

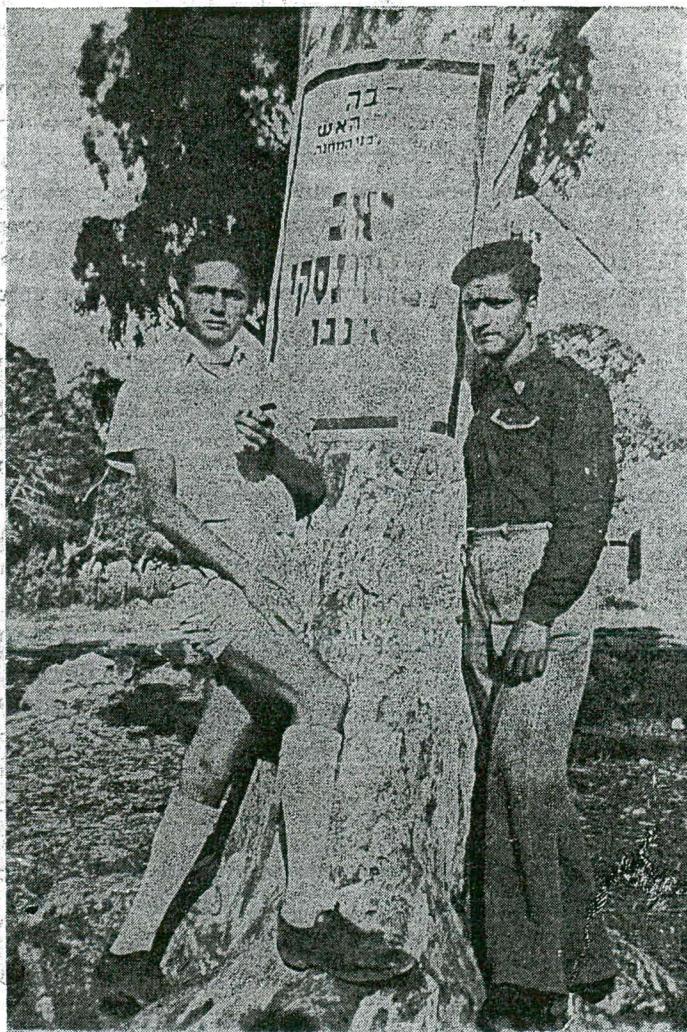
ז' אהרת. יהושע מצא את מותו באניה בה נסע למלטה. בשעת האסון שים והובא לבית-החולמים בלבגאי. נחמה פורתא יש להוריו על שוכת ראל, כשחבריו נושאים אותו על כתפיהם. בלויה השתתף גם הרב של ת בaganai.

ש' אהרת. יהושע מצא את מותו באניה בה נסע למלטה. בשעת האסון רישימותיו בכל אלה, צללו בעמקי הים הסוער. כל פרשת חייו התוססים,

האמינה (חומר עט, ק). זורקס המימה, מחשש, פה יגבר עליו הרעב והוא ייאל לאבלס-הצמאן עינחו איזומונן גרונו יבש ושפתיו הצטמקו, מצמא. הוא בלע את רוקו, להשקייתו את צמאנה אף כי יתען שאזין בואה משום תועלתו. הצמאן גבר עליו יותר זיוותה, ונדמה היה לנו כי הרעב חזה לחזיק לו כלכך. יסוריו גברו, בראשתו כי מים וביס לפינו ואין הוא יכול לשותם; הוא עזע מה עולמים מי הרים, ולכן התאטמץ שלא לשות מהם. כוחותיו רפו ואוזלו... מה שראהו עיניו בצלבם של "

הוֹלְמִיאָן, מֵיס ! מֵיס לַיְמִינָה וְלַעֲבָד אֲהַיָּה לְכָל חַיִּים" צעק ועיניו בצלבם ברוחוון,

ומה שהוא איום נראה בהן — —

יהושע (מיימן) במדי בית"ר ביום פטירתו של זאב ז'בוטינסקי

נולד בפרארד
ומרדי (שני)
יך). מימי י
ושלש פעמי
השתתף בקורס
ההקלאי וכ
בראשית ימ
שייתן במצרים
הסתפר לטיני
נפול הרכז עז
קרוב עם אני
הזהירות. למ
עצמונתו למ

יהושע מסורי

ג' ولד בחדרה. למד בבית הספר העממי בנחליאל ושם, כמו בבית, ספג את מסורת ישראל וערכיו הלאומיים. נוסף על אלה חונך לפשטות הליכות, יושר לבב והסתפקות במעט. נודע כילד שקט ונוח לבריות אבל בקרבו פנימה שכנה נפש רגישה ומזג סוער. מחוسر תנאים מתאימים לא רכש מקצוע. בחורף עבד בארייה ובקיין בעבודות מזדמנויות שונות. בעתותיו הפנוiot היה מבלה בקריאה ספרים ובמרוצת הזמן אף בכתיבה. הוא החל לנכון סיפור רחוב ירעה ובאחד מפרקיו מתואר אחד מגיבורי המשנה כשהוא רוכב על קרש משברי אניה הטובעת בים והוא נושא תפילה להצלתו על ידי אדון עולם. במצב דומה עתיד היה יהושע עצמו להימצא בעבר זמן קצר.

בשנת 1941 התנדב לצבא הבריטי וצורף ליחידת ההובלה העברית 462. הוא שמש כנהג במחנה השמיני, השתתף בקרבות בצפון אפריקה והגיע עד תוניס. חי הצבא, המדבר ותושביו הרשיימו אותו הרבה והוא נתן ביטוי לרשמיו במכתבים וברישומים. באחד מקרבות המחנה השמיני בצפון אפריקה

יְהוֹשֵׁעַ מָסּוּרִי

להדיפת הכוחות הגרמניים בפיקודו של רומל נפצע יהושע בראשו ולאחר טיפול בבית החולים שדה הוטס לניתוח בבית החולים בקHIR ויצא משם בשלום. בכ"ו בניסן תש"ג (1.5.1943) נפצע פצעים קשים על סיפון האניה "ארינפורה" שהותבעה על ידי מטוסי האויב בדרך למלטה. ייחידת הצלחה הצליחה להביאו לבית החולים צבאי בנגז'י אך לאחר שלושה ימים ביום כ"ט בניסן תש"ג (4.5.1943) מת מפצעיו והובא ^{חביב} למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי הבריטי שבאותה עיר.

לְדָמוֹת

יהושע גדל בבית מסורתו מובהק, וכבר בשחר יולדותו ספג אל קרבו את נכס-הרות השופעים בי, כתלי בתרם כאלה. גם בית הספר שבו למד היה מקביל וזהה במגמותו לאותה הרוח ששרדה בבית, דבר שהיה רצוי מבחינה חינוכית.

ככל חביבו, בשכונה היה יהושע מלא הערצה לערכיהם היהודיים הלאומיים; מתוך כד היה חוזר הכרה לאומית צרופה ותמייה. הכרתו ודמיונו התבססו על הערכים ההיסטוריים-לאומיים שבתנאי', ובడרכו זו עזבו גם אפיו ותוכנותו — יושר, פשוט, והסתפקות במעטן.

מטבעו היה יהושע מתחו ונוה, מרבה להקשיב וממעט בדיבורים. בפשטות טבעה המתק מכל שמן של נצחות עם חביבו, ועל אחת כמה וכמה עם גדולים מנו. בغالל תכינותו אלו היה תמיד רצוי וחייב בחוגו מפניו. אולם אף שכפני חוץ היה גראה שקט ומתחו הרוי בקשרו פנימה היה בעל מגו סוער. אף כי היה נזהר כלפי אחרים — כלפי עצמו גזה, קפדו ומחמיר מאד. לעיתים רחיקות נתגלות סטויות באפין זה, ודבר זה היה קורה ביחסו לדידיו. קשה להסביר זאת אולי דוקא ממשם כך, ממשם שהיה אלה ידידים קרובים מאד, הרשות לעצמו מידיה ידונה של התగורות וקינטו.

לבד משיחיה, בעל נפש עדינה והתרשם מכל דבר שנראה קל-עדך בעיני חביבו, היה יהושע בעל תפיסה מהירה והבנה عمוקה. חסרו לו התנאים החיצוניים וניצולם, ובמידה שהצלחה בכוחות עצמו להעיר את שתת-ידעותין — לא נדף ממנה ריח של התגדירות והתבלות. צנעה היה, עני ונחבא אל הכלים. תכוננה אחרונה זו אפשרה לו, מצד עצמה, לשקו על ספריו — נכוו יותר: ספריהם של חביבו, שקיבל בהשלה. שעות רצופות היה ככל עצמו מרצין ושוקע בהם כמעט וע' של ספרים.

בשל חסור די מדרכיה ומכונת הצעתו ספרים לкриאה, נגרר יהושע לתוך המערבות הספרותית המגוונת, דבר שהוא מסתבר ופשוט לגבי נער בגילו. אך בכל זאת ברכה רכה הילתה בкриאה מעין זו, וtoa מצא בה את ספרגון. בשנותיו תשש-עשרה התחל לכתוב. לשימות ספריים קצרים, מעשה חוכבים שעורר בו עניין רב. יתר מאוחר החל בכתיבת ספריו שהוא עצמו לא קרא-לו בשם. הוא היה אומר: לכישלים ימצא לו כבר אותן שם שהוא; השם עצמו איננו חשוב ביזור. סייפור זה, השתרע על שלוש-מאות עמודיו מחוברת רגילה, לפני שיטים התחילה בעתקה לנקי, ואט הדפים מסר לחברים לкриאה. שלושה רבעים מילינוות הפטיטה ועדם שמורים, אולם את העתקה המתוקנת ללח אוט לכתה הנובע לצבעה הבהיר, במלטה להשלימה בשעות הפראי.

הגורל רצה אחרת. יהושע מצא את מותו באניה בה נסע למאלטה. בשעת האסון נפצע פצעים קשים והוא לא ביכולת בוגנאי. נחמה פירטה יש להרוי על שכבה לבוא לקבר ישראל, כשחבריו נושאים אותו על כתפיהם. בלוויה השתתף גם הרב של הכהילה היהודית באנגאי.

כל חפצינו ורטמותוינו בכלל אלה צללו במעמקי הים הפתוע. כל פרשה חיינו התווסים עלי כל הלבטים טבחם. נתקפלו וננהפו במס'ריה של עשרים ואחת-שנת-תיגים.

הישיב אָמֵשׁ מִשְׂמֶן יְהִי הַגָּדוֹלָה אֲזֹתָה בְּזֹהָה שְׁבָתָה בְּצָבָא תְּהִשְׁבָּתָה אָחָתָה בְּצָבָא בְּצָבָא מִזְמָדָב בְּתְּרוֹסִיפּוֹרְוּ. בְּסִיפּוֹרְוּ זֶה הַוְּאַדְמָתָא אֲתִי הַמוֹתָה הַאוֹזֵב עַל-פָנֵי יְמִים טוֹ�וָה לְאַחַת מְגִיבּוֹרִי הַמְשָׁנָה שְׁבָסִיפּוֹרְ; הוּא הָיָה רְכֻבָּל גְּבִיְקָרְשׁ מְשִׁבְרָלִי הָאַנְיָה שְׁבָרָפָה וְשְׁפָתָיו דּוּכְבָתָה תְּפִילָה לְאָדוֹן דְעוּלָם תְּחִפְילָה זוּ, בְּמִצְבָּה הַדּוֹמָה מֵאַד לְמִצְבָּה שְׁעַתִּיד הִיא לְהִימָּצָא בָו יְהֹושָׁעַ עַצְמוֹ, יְשַׁ בָּה אָוְלִי מִשְׁומָן וִידְזִי מַוקְדָּם לְפָנֵי הַסּוֹףָ הַמָּרָ.

הַמִּשְׁפָּחָה *

מתוך העזובן

...חָנִינָה "בְּרָחוֹרְ" עַלְתָה בָאָשׁ. בַּיְלָה רְגִישׁ אֶת עַצְמוֹ צָלֵל תְּהֻמָה; הַמִּים הַקָּרִים הַשִּׁיבוֹן אֶת רָוחוֹ וְהָוָה חָל לְחַתּוֹרְ בַּיְדֵיו וְהַתְּקִדְסָם בְּמַהְיוֹתָן כְּלֹלֶל תְּהֻמָה. כְּחוֹזְתִי בַּיְלָה שָׁאָף אֶל קְרֻבוֹ אֶת הַאוֹיר הַזָּקָן וְחַצְוֹן בְּמִלְאָה חָזָה כִּאֲשֶׁר צָרָעָה עַל-פָנֵי הַמִּים. אַפְתִּיו נְדוּלָתָה, שְׁחַכְיָלוּ בְקָרְבָן אֶת נְסָעִיהָ של חָנִינָה "בְּרָחוֹרְ" שָׁעוֹד טְרַם טְבָעה, בַּיְלָה חָפֵץ. לְיִשְׁבֵי הַסִּירּוֹת שִׁיצְלִוְוָה אֶת נְפָשָׁוֹ, אָוְלָם הָוָה נְמַעַן מְעַשּׂתָה זוֹתָה, כִּי זָכָר הַצְפּוֹי לוֹ צָרָבָן. הַגְּלִים טְלַטְלָתוֹהוּ אֲנָהָוּ אֲנָהָוּ, וְכָמַעַט שְׁחַחְלִיט לְחַפְקִיר אֶת נְפָשָׁוֹ וְלְצַלְלָל תְּהֻמָה. בְּרַם הַגְּרָלָה חָפֵץ אַחֲרָתָה.

בַּיְלָה עַזְדָּנוּ פּוֹסֵחַ עַל שְׁתִי הַסְּעִיףִים, וְוַהֲנָה חָשָׁ מְהֻלָּמָה קָשָׁה בְּרָאָשׁוֹ; זֶה היה קָרְשׁ מְשִׁבְרָה הָאַנְיָה. כָּל עַד נְפָשָׁוּ בָו אַחַזְ בַּיְלָה בְּקָצָה הַקָּרְשׁ וְנוּשָׁוּ בָו צְפָרְנִיו בְּכָרְחָ גְּעָלָם. אַנְחָת רְוָחָה פְּרָצָה מְגַרְוָנוּ. הָוָה חַסְתָּכְלָל סְבִיבָוּ, שְׁמָא יִמְצָא עַד אֶת תְּסִירּוֹתָן; אָוְלָם אַלְוָן הַאֲחָרְנוֹתָן גְּעָלָמוּ וְעַקְבּוֹתָיו לְאַנוּדוֹו. וְאָוְלִי דּוֹקָא מִשְׁומָן כְּךָ נְחָה דָעָתוֹן.

מִשְׁומָן מִהְזָוְקָא לְאַחֲרָה שְׁחַתָּאָוָשׁ קְמָעָה עַל-בְּגִי "קָרְשׁ הַחַכְלָה" חָל הַצְמָא לְעָנוֹת אֶת נְפָשָׁוּ; קִיבְנָו אַף חַיָּא דְרָשָׁה אֶת שְׁלָה. כְּדָשָׁא בַּיְלָה בְּמַעְבָּו הַגְּנוֹאָשׁ בֵּין שְׁמִים וּמִים, כְּשַׁה-שְׁמָשׁ צְוָרָבָת עַל רָאָשׁוּ, אַיְן מְוִישָׁע וְאַיְן גְּנוֹאָל, אַיְן מְנָסָן וְאַיְן מְפָלֶט. "אַיְן תְּרָפָה וְאַיְן מְזֹרְנָגְדָנִירָת הַיְיָ", הַרְהָר בַּיְלָה. נְפָשָׁוּ הַתְּפִלָּה לְמֹוֹת. מְעַצְרָה רָעה וְגַנוֹן, רָעָב וְצַמָּא כָּרָע בַּיְלָה עַל בְּרַכְיָו, נְשָׁאָכְפּוֹי הַשְּׁמִימָה וַיְתַפְלֵל:

"אַתָּה הָוָה אַלְהִיאָמָת הַשְּׁוּעָה נָא אֶת עַבְדָךְ. הַצְלָנִי מִמְּיָם רְבִים. הָנָן יִדְעָת מָה גְּנוֹא הַמוֹתָה מְסִבָּל צְמָא וּרְעָב. נְפָשִׁי עַלְיָה תְּשִׁתּוֹחָה וּבְצָמָא תְּתַעֲטָפָה. הַצְלָנִי נָא וְאַסְפָר גְּבוּרוֹתָיךְ. שְׁלָח לִי אֶת מְלָאֵיכָךְ הַטוֹבָי וַיְצַלְלָוּ עַלְיָי מִחוֹם הַשְּׁמָשׁ, כִּי אַיְן נְסָטָר מְחַמְתָן. הָנָן אֶל רְחֻומָתָה וְלֹא תְּצּוּר אֶת הַנְּשַׁכְחָותָן." דְמָעוֹת נִגְרָוּ מְעִינִי כְּמִים וְהָוָה הַמִּשִּׁיךְ:

"אַמְנָמָ — אַשְׁמָתִי, חַטָּאתִי, עֲוִיתִי וְפְשָׁעִתי. אָוְלָם אֶתָּחָ יְדַעַּ כְּלִיּוֹת וְלֹבֶן, חַוְשָׁפֵשׁ כָּל חַדְרִי בְּטוֹן, כִּי רַק מְאַחֲבָתִי אֶתָּה עֲשִׂיתִי זֹאת וְאַיְן לִי מְנוֹסָל מִפְנֵי מַצְפָּנִי. אַמְנָא אַשְׁרִי בְּחִיקָה אַחֲרָתָה, אָוְלָם לֹא יְכַלְתִּי. דְמוֹתָה כִּתְפָה נָגֵד עֲנֵי יְוָמָס וְלִילָה, שְׁנִתְיָגִי נָדָה מְעִינִי, בְּלֹא אָכְלָת תְּعִיבָה נְפָשִׁי. לִמְרָא אָוְרָמָר מְתָוקָה, וְלִקְתּוֹקָה מָר אָוְרָמָר? וְלִמְהָה זֶה תִּסְרָרָא עַד, וְהַאֲהָבָה שְׁבָרָתָה כְּתֻולָּעָת תְּכַרְסָמָנִי? אֲנָה, הַאֲרָךְ אַפְדָךְ וְאֶל תַּעֲשֵׂה עַמְעַד כְּלָה, כִּי חָפֵץ חִיּוֹת אַיְן. הַשְׁוּעָנִי, כִּי אֲתָה הָוָא מְוִישָׁע, הַצְלָנִי כִּי אֲתָה הָוָא גְּנוֹאָל..."

עַזְדָּנוּ מְתַעַרְפָּה בְּמַרְשִׁיחָו טְכָר בְּצָלִי אֲשֶׁר בְּמַדְיוֹן. הָוָה הַצְלָא אֶת הַצְלִי בְּחַפְזָוָן, אָוְלָם גִּילָה כְּצָלִי הַמִּים הַשְׁחִיתָהוּ עד כִּי לֹא יְצַלָּח לְמַאֲכָל. עַיִת גְּנוּלָה תְּקַפּוֹ אַתָּה בַּיְלָה שְׁעָה שְׁגַגָּנוּ אַצְבעוֹתָיו בְּצָלִי הַרְכָּרוֹכִי וּמְרֹוב תְּיֻובָה (כִּי הַצְלִי צָלִי עַכְבָּרִים הִיא), שְׁצָלה בַּיְלָה עוֹד בְּהִיחָבָאוּ בְּתְחִתָּיו

האגיה זהה מעתיך); זורקם המזמר, מחשש פניו יגבה. עליו הרעב והוא ייאלא לאכלהם-הצמאן עיניהם אגומות נרמז נבש ושפתיים הצטמכו מצמא. הוא בלו אות רוקו לתשקיית את צמאו עניהם אף כי יוציאו שמי בזוועת הצמאנו. נבה עלינו זורתו זיונה, וננמה חיה לנו כביה הרעם הולך לחזקך לו כלכך יטוחין גברתו, בראותו כי מים רבים לפניו ואין הוא יכול לשנותם, תוא ועג' מים עלולים מי חיים נגרום, ולכן התאטץ שלא לשנות מהם. מחרותין רפו וצלאו...
...ההו מיט, מים מי יתן לי מים ולעבד אהיה לו כל חייו צעק וענינו בצבנו בחרותה מה שהוא איום נראח בהן —

יושע (מיימון) במוני בית"ר ביום פטירתו של זאב ז'בוטינסקי

נלחמו בגרמנים ונספו. חוזרים לאסון "ארינפורה"

140 חיילים מארץ ישראל טבעו יחד עם האונייה הבריטית בדרך לפליישט בעלות הברית לאיטליה ב-43'. אחד החילאים כתוב על יעדם הצפוי: "קשה לתאר ההתלהבות. הולכים ומתקרבים אנו לאחינו הנאנקיים והמושפלים". אולם, החלום של רבים מהם נגדע בהפצצת אוורית גרמנית מול חופי לוב

רоеי מנדל פורסם: 19.04.12 , 00:29

"היינו בטוחים שאחרי הייעדרנו מהבית יותר משנה נקלט חופש, והתכוונו להיות מלכים בבית בליל הסדר, אבל בינתיים חל שינוי אצלנו ואנו חנו שוב בנדייה. לפטע קיבלנו את הידיעה שאנו חנו זדים. הסדר נערך באולם הגדל, ואם כי היה לנו זמן קצר להכנות, עבר הסדר בסדר. הקראנו הגדה שבה שולבו חלק מסורתי בפרקאים אקטואלים. הסדר עבר תחת הראש של המחכה לנו עכשו, המכוסה בערפל כבד. תיכף עם גמר הסדר הודיעו לנו שהחלק כבר עוזב את המקום בבוקר וגם אנחנו בתוכם, יכול להיות שלא רחוק היום ואני נפגש עם ידoot חדשה..." (אגרת של חיל היהודי ביחידת התובלה 462 של צבא הבריטי, אפריל 1943)

חילי יחידת התובלה הבריטית 462, שהייתה מרכיבת רובה ככולה מתנדבי היישוב היהודי בארץ ישראל, כבר טעמו את טעם המר של המלחמה. חדשים קודם لكن לחמו באלא-עלמיין, והיו שותפים להדיפת כוחותיו של ארווין רומל במערכה בצפון אפריקה. הפלישה לאירופה, ידעו כולם, היא רק עניין של זמן. עם זאת, איש מהלוחמים לא ידע מה אופייה של המשימה שאליה נקראו בסוף אפריל 43', כשעליהם עלו סיפון האוניות באלאנסנדריה.

חיל היחידה התאמננו במחנה צריפין

כעבור יומיים בלבד ים נחשפה המשימה - פלישה לאיטליה. תוצאותיה היו קשות - תקיפה אווירת גרמנית קטלה את חייהם של מאות, בהם 140 לוחמי היחידה שהיו על סיפונה של האונייה "ארינפורה". המפגש עם "היהדות החדשה" שראה החיל היהודי האلمני בחזונו, באגרת שלחה למושחתו, לא התקיים.

היום (יום ה') יצינו חיל הפלוגת ההובלה הבריטית 69 שנים לטביעת "ארינפורה" ואת זכרם של 140 חללייה, מתנדבי היישוב היהודי, בטקס رسمي של משרד הביטחון בהר הרצל. באנדרטה לזכר הנופלים המצוייה בהר המנוחות, יתקבצו נציגי ההפצצה ההייא בלבד ים כדי להזכיר את זכרם של חברים - המתנדבים לשירות בצבא הוד מלכותה, חלק מבעליות הברית, למלחמה נגד הנאצים.

"הרגשתי רצוי"

בשנת 1942 ידעו תושבי היישוב היהודי בארץ ישראל מעט מאוד על הנעשה באירופה. הדיווחים על הכיבושים של המשטר הנאצי אמנים הגיעו, אך גם השמועות על גורלם המר של היהודי אירופה, אך לא היה מיידע מוצק על המתרחש. "לא ידענו הרבה על הגרמנים", מספר חיים אסט, בן 92, חיל בפלוגה. "ידענו שיש מלחמה גדולה, שהגרמנים רוצים לכבות את העולם ושהם כבר באפריקה, בדרך לארץ ישראל. שמענו שהם מתנכלים יהודים במיזח, אבל באופן אישי לא באמת הבנתי מה זה אומר".

חיל היהודים השתתפו במאץ לעזרת רומל וגיסותיו בא-עלמיין

משה שרת, אז ראש המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית ולימים שר החוץ וראש הממשלה, פעל רבות לגיוס אנשי היישוב לצבא הבריטי. יהודה ארץ ישראל, סבר שרת, צרכיהם לתמוך במאץ המלחמתי כדי לבلوم את צבאו של היטלר מהaicנס בשער הארץ, ולשחרר את אחיזת הצבאות הנאצית מאירופה הכבושה. שיעור המתנדבים היה גבוה - כ-30 אלף איש, 8% מהאוכלוסייה.

חילוי היחידה התאമנו במחנה צריפין

כעבור יומיים בלבד ים נחשפה המשימה - פלישה לאיטליה. תוכנותיה היו קשות - תקיפה אווירת גרמנית קטלה את חייהם של מאות, בהם 140 לוחמי היחידה שהו על סיפונה של האונייה "ארינפורה". המפגש עם "היהדות החדשה" שראתה החיליל היהודי האלמוני בחזונו, באגרת שלחה למשפחתו, לא התקיים.

היום (יום ה') יצינו חילוי פלוגת ההגולה הבריטית 69 שנים לטביעת "ארינפורה" ואת זכרם של 140 חיליל, מתנדבי היישוב היהודי, בטקס רשמי של משרד הביטחון בהר הרצל. באנדרטה לזכר הנופלים המוציה בהר המנוחות, יתקבצו נציגי ההפצצה ההייא בלבד ים כדי להזכיר את זכרם של חברים - המתנדבים לשירות צבא הוד מלכותה, חלק מבעליות הברית, למלחמה נגד הנאצים.

"הרגשתי רצוי"

בשנת 1942 ידעו תושבי היישוב היהודי בארץ ישראל מעט מאוד על הנעשה באירופה. הדיווחים על היבושים של המשטר הנאצי אמנים הגינו, אך גם השמועות על גורלם המר של היהודי אירופה, אך לא היה מידע מוצק על המתרחש. "לא ידענו הרבה על הגරמים", מספר חיות אוט, בן 92, חיל בפלוגה. "ידענו שיש מלחמה גדולה, שהגרמנים רוצים לכבות את העולם ושהם כבר באפריקה, בדרך לארץ ישראל. שמענו שהם מתנכלים יהודים במיזח, אבל באופן אישי לא באמת הבנתי מה זה אומר".

החילילים היהודיים השתתפו במאץ לעזרת רומל וגיסותיו בעולם-עלמיין

משה שרת, אז ראש המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית ולימים שר החוץ וראש הממשלה, פעל רבות לגיוס אנשי היישוב לצבא הבריטי. יהודי ארץ ישראל, סבר שרת, צריכים לתמוך במאץ המלחמתי כדי לבሎ את צבאו של היטלר מהיכנס בשער ארץ ישראל, ולשחרר את אחיזת הצבאות הנאצית מאירופה הכבושה. שיעור המתנדבים היה גבוהה - כ-30 אלף איש, 8% מהאוכלוסייה.

אסט, אז לוחם בפלמ"ח, החליט להתגייס מסיבוטיו שלו. "היהתי מפקד בקורס הדרכה בפלמ"ח", הוא מספר, "רגע לפני יציאה למtoo נאמר לי שהתקבלה הנחה מגבואה למןות מעלי' את אחד מפקוד". הנחתה שזה בגלל שהוא 'עירוני', בעוד חבריו היו בני מושבים וקיובצים. בו ברגע עצבי והחלטתי להתגייס לבריטים - לפחות שם הרגשת רצוי".

מרדי ברקאי (ברקוביץ') זל היה נהג אוטובוס באיחוד רגב כשהתנדב לצבא הבריטי כאיש תובלה. באותו הימים, מספר בני עמייקם, בארץ נערכו לפולישה גרמנית-איטלקית. "אבא סיפר שהכרמל היה אמר לו להיות מצדה שנייה כדי לבلوم את הפולישה". ברקאי התנדב יחד עם חברי וחיל אימונים במחנה סרפאן (צrifין), שם נשלח לעורף - לקרים במדבר המערבי ובלימת כוחותיו של רומל.

A-116/80 II
16/11/71

PAL\551 qd Bunker A.
462 C.T. Coy R.A.S.C.
M.E.F.

4.5.43

שעד הבישום
איסון פטול איסון הבישום

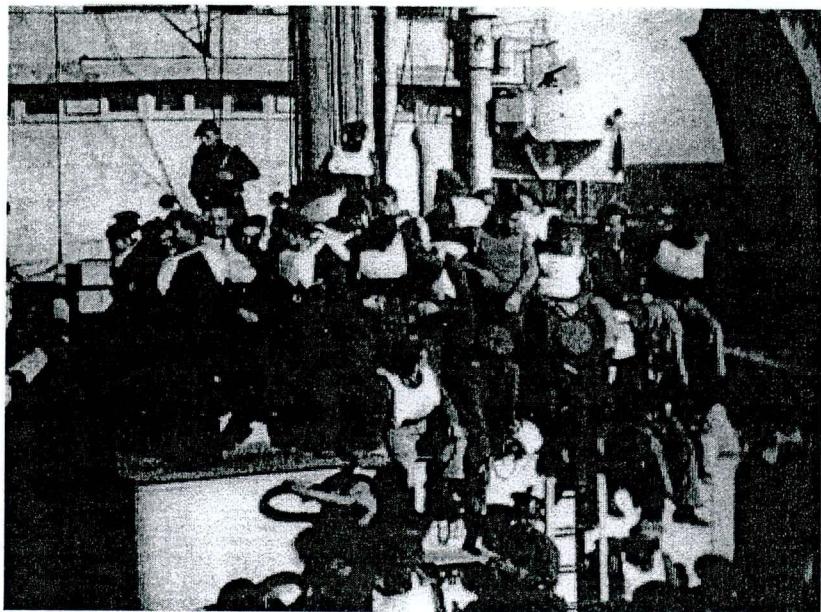
מסמך של אחד מחילאי היחידה, מארקיזן צה"ל ומערכת הביטחון

"הנימוק העיקרי ללבת לצבאות הבריטי היה - 'אייזה פרצוף יהיה לנו אם לא נשתחף בה"', אומר פרופ' יואב גלבר, חוקר תולדות ההתקפות של היישוב היהודי במהלך מלחמת העולם השנייה. "זו הייתה מלכמת טוטאלית, בני הארץ נגד בני החושר. מגיעות ידיעות על הנעשה ליהודים באירופה, אבל הכל בנסיבות הצעירות ומפני גורמים רשמיים. הרוב התגיסו להגן הארץ, כי המלחמה הגיעה כבר במצריה התקין ועל השואה נודע רק בסוף המלחמה".

"פתחותם הגיע מטוס"

ב-26 באפריל 1943 נקראו חיל'י הפלוגה למשימה שפרטיה נשמרו בסוד. 334 חיל'י הפלוגה לצד מאות לוחמים אפריקנים על עלי האונייה "ארינפורה" - אוניות סוחר יהודית שהגיעה לשירות הצבא המלכותי הבריטי וזו הפלוגה ב- 27 באפריל מנמל אלכסנדריה לצד עשרות אוניות נוספות וعليן כוחות רגלים, ציוד לחימה, מזון ודלק. היעד - מלטה, ומשם היו מיועדים הכוחות להשתתף בפלישה בעלות הברית לסיציליה שבאייטליה הפxisיטית של מוסוליני.

"ב-31 באפריל, ערב שישי התאספנו לקבלת שבת", סיפר סרג'נט יעקב בייחובסקי בעדות שמסר על האירועים שהמוראה ב"אוסף הלוחם היהודי בצבאות העולם ובמחתרות" שבארכיוון זה". בילינו בשירות שירות שירים ארץ ישראליים. למסיבה הцентр מפקד הפלוגה, מיג'ור יפה, והפיצו בו לספר את מהוז חפצנו. ממנו נודע שמגמתנו היא מלטה. קשה לתאר את ההתלהבות שפרצה בין חברינו, הנה הולך ומתגשם חלום של אודוטוי חלמנו רק במסטרין, הולכים ומתקרבים אנו אל מקום אחינו הנאנקים והמושפלים".

חיל'י פלוגת התובלה בהפלגה

היה ברור לכל שצי אוניות כזה יהיה קשה להסתיר ביום מעני ואוזני האויב הגרמני. החשש הגדול היה מפני התקפות טורפדו של הצוללות הגרמניות. התקיפה מהאויר הגיעה בהפתעה. באחד במאי, בשעה 17:30 נשמעה אזעקה על סיפון האונייה. "עמדתי על הסיפון, כשפתחם הגיע מטוס גרמני", נזכר אוט. "היינו בשלושה טורים, 35 אוניות, והמטוס פשוט צלל למטה וטס כמעט בגובה פני המים בין שני טורים - נכנס בהתחלת ויצא בסוף. הבנו מיד שהה לא מבשר טובות".

לא חלפה חצי שעה והחשש הגדול התמשש. לפטע הגיח בשמי מבנה מטוסי תקיפה גרמניים. מטר פצצות החל נופל על הצי. "ארינפורה", שנפגעה קשות, החלה לטבעו במהירות עצומה. "ההנחיה הייתה לרדת לבטן האונייה אם יש הפיצה, אבל מתברר שהה גזר דין מוות", אומר אוט. "תוקן כמה דקות החרטום של האונייה שקע פנימה והארינפורה החלה לטבעו".

בזה אחר זה החלו לкопוץ החיל'ים למים, מנסים להיאחז בשברים המשמשים כמצוף וכל זאת, כשהגרמנים פותחים בירי אוטומטי לעבר האנשים שנפלו למים. "הרבה מאייתנו לא ידעו לשחות, את סירות ההצלה לא הספיקו להוריד מהאוניה שטבעה", סיפר בייחובסקי בעדותו.

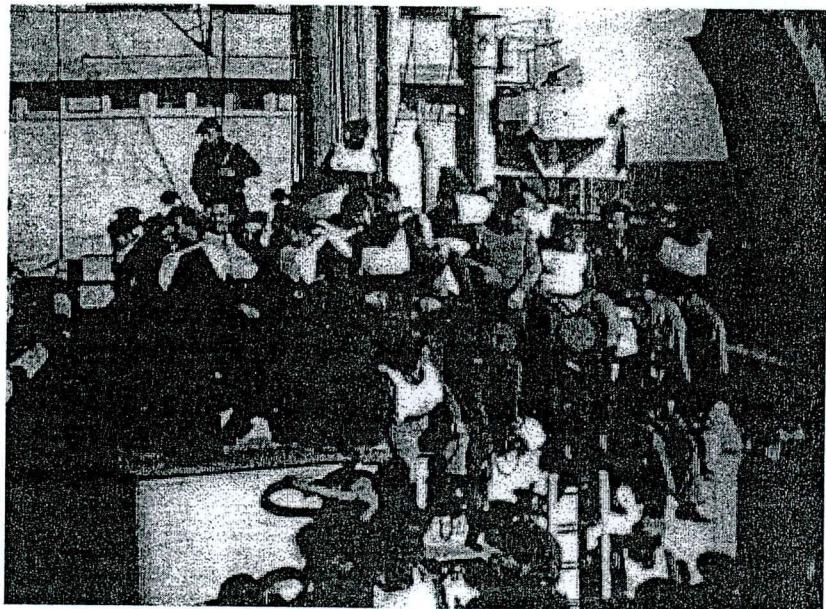
מתחלים מחדש

החשיכה, המערבלות במים שנוצרו מטבחית האונייה הענקית והאש שאחזה באוניות שנפגעו - עם כל אלו נאלצו ניצולי ההפצצה להתמודד במשר שעות ארוכות במים. אם לא די בכך, מכלית דלק שהתקופצתה בתקיפה הגרמנית הפכה את המים לסמיכים ולרעלים בגל כל כמויות הסולר העצומות שנשפכו. "מעשי גבורה רבים היו במים", נכתב

"פתחותם הגיע מטוס"

ב-26 באפריל 1943 נקראו חילאי הפלוגה למשימה שפרטיה נשמרו בסוד. 334 חילאי הפלוגה לצד מאות לוחמים אפריקנים עלו על האונייה "ארינפורה" - אוניית סוחר הודית שהגיעה לשירות הצבא המלכותי הבריטי וזה הפלוגה ב- 27 באפריל מנמל אלכסנדריה לצד שירות אוניות נוספות וعليהן כוחות رجالים, ציוד לחימה, מזון ודלק. היעד - מלטה, ומשם היו מיועדים הכוחות להשתתף בפלישת בעלות הברית לסיציליה שבאיטליה הפxisטי של מוסוליני.

"ב-31 באפריל, ערב שישי התאספנו לקבלת שבת", סיפר סרג'נט יעקב ביחסוקי בעדות שמסר על האירועים המשמורות ב"אוסף הלוחם היהודי בצבאות העולם ובמחתרות" שבארכון זה". בילינו בשירת שירים ארץ ישראלים. למסיבה ה策רף מפקד הפלוגה, מיג'ור יפה, והפזרנו בו לספר את מחוז חפצנו. ממנו נודע ש大妈נו היא מלטה. קשה לתאר את ההתלהבות שפרצה בין חברינו, הנה הולך ומתגשם חלום של אודוטוי חלמנו רק במסטרין, הולכים ומתקרבים אנו אל מקום אחינו הנאנקים והמושפלים".

חילאי פלוגת התובלה בהפלגה

היה ברור לכל שצי אוניות צהה היה קשה להסתיר בהם מעיני ואוזני האויב הגרמני. החשש הגadol היה מפני התקפות טורפדו של הצוללות הגרמניות. התקיפה מהאויר הגיעה בהפתעה. באחד במאי, בשעה 17:30 נשמעה אדעתה על סיפון האוניות. "עמדתי על הסיפון, כשפתחותם הגיע מטוס גרמני", נזכר אסט. "הינו בשלושה טורפים, 35 אוניות, והמטוס פשוט צלל למטה וטס כמעט בגובה פני המים בין שני טורים - נכנס בהתחלתו יצא בסוף. הבנו מיד שהזה לא מבשר טובות".

לא חלפה חצי שעה והחשש הגadol התמשח. לפעת הגיח בשמי מטוסי תקיפה גרמניים. מטר פצצות החל נופל על הצי. "ארינפורה", שנפגעה קשות, החלה לטבע במהירות עצומה. "ההנאה הייתה לרדת לבטן האונייה אם יש הפצתה, אבל מתברר שהזה היה גזר דין מוות", אומר אסט. "תוֹךְ כמה דקות החרטום של האונייה שקע פנימה והארינפורה החלה לטבעו".

בזה אחר זה החלו לקפוץ החילאים למים, מנסים להיאחז בשברים המשמשים כמצוף וכל זאת, כשהגרמנים פותחים בירי אוטומטי לעבר האנשים שנפלו למים. "הרבה מאיתנו לא ידעו לשחות, את סירות ההצלה לא הספיקו להוריד מהאוניה שטבעה", סיפר ביחסוקי בעדותו.

מתחלים מחדש

החשיכה, המערבות במים שנוצרו מטבחית האונייה הענקית והאש שאחזה באוניות שנפגעו - עם כל אלו נאלצו ניצולי ההצלה להתמודד במשך שעות ארוכות במים. אם לא די בכך, מכלית דלק שהתפוצצה בתקיפה הגרמנית הפכה את המים לסמיכים ודרעילים בגלל כמות הסולר העצומות שנשפכו. "מעשי גבורה רבים היו במים", נכתב

AIG.

b) *

16/12

נ'בז (כד) = 2x סע דנג (*)
נ'בז (*)

הנילט בטענה מה שהר שׁב פ -

הנילט (כד)

02- 6234385

נ' כו (ב) *

0223 - 11263

בדו"ח האירוע של הצבא הבריטי משנת 1943. "אנשיים באפיסת כוחות עדרו לחבריהם שעמדו לטבע. מעתים הצלicho לטפס על שברי הריסות שצפו, הרוב נאלכו לשroud שעתיים או שלושמים עד שמצאו ומשו אותם."

140 חיילים מצאו את מותם. לבסוף הגיעו היחידה לאיטליה

כוחות ההצלה הגיעו כעבור שלוש שעות. ספינה שלוט מוקשים שהlapה במקום פינטה את הפצועים לבנגazi שבלב. אחרים פנו לבית חולים בטריפולי באוניית מלחמה יוונית שהגיעה לס'יע. אך התבררו ממדי האסון שפקד את הפלוגה העברית.

"דענו שנשארכנו קומץ קטן, שאיבדנו הרבה חברים", מספר אסט. 140 מחיילי הפלוגה מצאו את מותם בהפצתה הגרמנית.

היה זה האסון הכבד ביותר שידע היישוב היהודי בארץ ישראל במהלך מלחמה, ועדין - טביעה "ארינפורה", הייתה אירוע קטן יחסית במהלך המלחמה העולמית כולה. חיילי הפלוגה שהתאוששו חזרו ארץחה לחופשה קצרה, ומשם נשלחו לצריפין. 462 התגבשה מחדש, ומתנדבים נוספים גויסו למלא את השורות. בספטמבר 1943, חמישה חודשים לאחר הטביעה, יצא הפלוגה המוחודשת להשלמת המשימה – פלישה לסלרנו שבאיטליה.

חיילי הפלוגה לא פגשו קהילות יהודיות, כפי שקיימות החיל האלמוני במכتب ההוא מלא הסדר, אלא שבר קהילות – פליטים יהודים שנמצאו בדרך. "החלו להגיע פליטים שהסתתרו באיטליה, ורק אז התחלנו לשמוע את הzuועות והבנו מה קרה", נזכר אסט. "המשימה שלנו הוגדרה מחדש – למצוא את הדרך להעלות אותם לארץ".

יד לבנים - חדרה

יהושע מסורי בן אסתר ודוד מסורי

01/07/23
01/05/43

אב טרפ"ג
כ"ו בניסן תש"ג

נולד ביום
נפל ביום

10-5-18

1976 5/6

- **איך ניתן לסייע לאנשים** **בבבליות**?

... 56' oe 1/3

ପାତ୍ର

କାନ୍ଦିଲା ପାତା

କାଳି ପାଇଁ କାହାର ମାତ୍ରାରେ କାହାରଙ୍କିମୁକ୍ତି

~3'00.1 ~2/6
09 08- 8504473
08- 8582007